



Малодзя работніцы гомельскай абутковай фабрыкі «Праца» камсамолкі О. Іванюска, А. Макаравіч, А. Чынькова і М. Іўкіна з улюбленай кніжкай у правядзенні культурна-масавых мерапрыемстваў. Яны не раз выязджалі з канцэртамі ў падарожжы калгас «Вясёлка» Ветэраўскага раёна. Па ініцыятыве камсамольцаў на фабрыцы створаны народны магазін. Дзяўчаты на чэрэ становіцца за прылавак. Праводзіць масавыя мерапрыемствы актывістам дапамагае гарадская бібліятэка імя А. Герцэна. Разам з работнікамі бібліятэкі на фабрыцы былі праведзены канферэнцыі чытацкай, літаратурнай вечар. Наш няштатны фотакарэспандэнт В. Старчанкаў гэты аднаможа зрабіў у чытальнай зале гарадской бібліятэкі імя А. Герцэна, калі сяброўкі О. Іванюска, А. Макаравіч, А. Чынькова і М. Іўкіна з дапамогай бібліятэкара М. Раскінай (у цэнтры) рытуравалі да правядзення літаратурнага дыспуту на тэму «У чым наша часцець?»

«ЦЯЖКАЯ ШТУКА — СТАВІТЬ» — так і назвала сваё сачыненне дзесяцікласніца 21-й сярэдняй школы горада Мінска Валя Буланая. Вось яно:

«Цяжка, нават немагчыма сказаць, што хвалюе мяне зараз, аб чым я думаю, таму што хвалюе мяне ўсё і думаю я аб усім, аб чым даведваюся.

Першы падлет чалавек у космас, адкрыццё новай элементарнай часткі, расстрал алжырскіх палітв'язоў, падзеі ў Албаніі, новы нумар «Юности» і «Комсомолкі», спектаклі, кнігі, фільмы, пуск буйнейшай домны ў краіне, музыка, палётны Рэліна і Левтана, — усё, усё, што адбываецца ў свеце, творы літаратуры і мастацтва.

Але самае галоўнае — людзі. Усё зроблена на волі чалавек, усё вучыць нас разумець людзей, самога сябе, шукаць і знаходзіць сваё месца ў жыцці.

У маім жыцці, у маім характары ёсць многа супярэчнасцей. І гэта можа здацца дзіўным, але гэта так. Людзі не ведаюць, што я думаю, аб чым марю. Яны бачаць, што я раблю, і я здаюся ім зусім іншым чалавекам. Я не ведаю, калі гэта пачалося. Прыблізна да васьмага класа я адчуваю, думаю, рабіла адно і тое ж, усё здавалася зразумелым. Але потым, асабліва ў дзясятым класе, калі пачалося вяртацца назад, пачалося ўвядзенне аб'ектаў пачалі прыходзіць у супярэчнасць. Работы, які вучыць мяне, усюго на пяць гадоў старэйшы за мяне. Скончыў дзесяты клас, паступаў у інстытут, не папаў і пайшоў на завод. Мы сталі з ім добрымі сябрамі. У нас было многа агульных думак і разважанняў. Ён добры чалавек, але неакладна, не па камсамольскаму размажвае. Прычым, прыводзіць такія факты, ад якіх я проста бітэжусь.

Я люблю сваю Радзіму, сваю зямлю! Мая зававетная мар — стаць камуністам.

Але часам у мяне бываюць прыступы нейкай спустошанасці, нічога не хочацца рабіць, у галаву лезуць дрэнныя думкі. Тады я набраю кучу кніг і сяджу, чытаю, інакш можна звар'яецца. Часам гэтак лезуць думкі, можа быць выклікана нават глупствам якім. Аднойчы Міхайлаў Міхайлаў (настаўнік) сказаў мне: «Вы хлусіце!». Не сказаў, а нават закрычыў. На мяне ні разу ў жыцці ніхто ніколі не крычыў. Людзі заўсёды разумелі мяне. І тут гэты крык... Было так жудасна і не магла стрываць сабе. Усе на мяне вярталася. Я ўпершыню ў жыцці патрапіў на такую сціну неразумнасці і злосці. І тое, што я адчуваю, не з'яўляецца перадаць словамі. Знешне здаецца, нічога страшнага не адбылося. Але якія вялізарныя канфлікт у душы. Аб гэтым часуцьці не гавораць. Я не ведаю, бывае такое ў тых, хто жыве вакол мяне, ці не.

Мой любімы выраз: «будзь верны самому сабе», сваім ідэалам, думкам, пацвяржэнням. Шчаслівы той чалавек, які можа так сказаць пра сябе. У мяне гэта ніколі не атрымліваецца, які бы я ні стараўся. Я камсамольскі сарпатар. Мае перакананні, сумленне патрабуюць, каб я з душой выконвала свае абавязкі, рабіла арганізацыю моцнай, жыццё яе цікавым, не дапускала ў сваёй рабоце фармалізму. Я вельмі хачу так зрабіць, але нічога не атрымліваецца. І ўсё, што б мы ні рабілі, выходзіць не так, як трэба. Збоку — добра, а ў сапраўднасці — блізкіх людзях. У мяне проста рукі апускаюцца. І ўжо робіш так, каб толькі знешне хаця б усё было добра.

І таму часам адольваюць та-

ЦАРЭЎНА ПАД ЗАМКОМ

А. УЛАДЗІМІРАВА

Вядома, мары і не ачарніць сапраўднасці. Тонкая гэта штука і цяжка, калі верыць Валі Буланай — аўтару сачынення. Не ведаю, ці верыць іншыя. Дарослыя людзі сапраўды рэдка гавораць паміж сабой на гэтыя тэмы. А я памятаю, як у юнацтве сама доўга і пакутліва шукала гэтаго мяжу, як усё звычайнае здавалася шэрым, як самыя маленькі штырчок несправядлівасці, няшчасці і выпадкаў у характарах і паводзінах знаёмых і блізкіх людзей, выклікаў цяжкую бурю пратэсту. І яшчэ памятаю. У шостым класе гэта было. Аднойчы наша любімая настаўніца Алена Васільева не прышла на ўрок. Назаўтра ў класе з'явілася дырэктар школы, прапусціўшы паперу на невысокаму маладую жанчыну з рэзкімі рысаванымі кудзёркамі.

Знаёмасці. Ваша новая выкладчыца літаратуры, — сказала дырэктар. — Дзе Алена Васільева? Яна аказалася вяртацца з вяртацца.

І шосты «А» аб'явіў байкот. Два тыдні толькі адзіны выдатнік, ціхі і паслухмяны хлопчык, акуратна па званку заходзіў у клас. Клаў на парту падручнікі. Не ведаю, чаму імяна мяне палічылі «арганізатарам» гэтага байкоту. Але аднойчы мой бацька, стары камуніст, чалавек, якому я базмежна верыла і якога моцна любіла, моцнічэй зайшоў у пакой, зняў рамень і ўпершыню ў сваім жыцці... Не памятаю, ці засталася шпрама на чыме. Затое ў душы... Адным словам, назаўтра ўсе мы зноў сядзелі за парты. Настаўнікі нежак абсалюта годна ўсімлівае быццам хацелі задоўбіць нас ці, можа, залушыць у сабе пацудзіць нейкім звар'яццём. А бацька мой доўга яшчэ не адважыўся паглядзець мяне проста ў вочы. Нават цяпер я не магу ўспамінаць пра тыя дні спакойна. Горкі, як палынь, быў першы ўрок жыцця, атрымаў ад дарослых. Сонс яго, здавалася, быў толькі адзін: хавай свае пацудзі.

Якое гэта шчасце, што Валі Буланай і яе аднагодкам не прыдзецца атрымліваць такія ўрокі! Але супярэчнасці жыцця, няхай у ішай форме, ставяць і перад ім свае праблемы і загадкі, свае вялікія і малыя пытанні. Семнаццацігадовы чалавек размажвае аб жыцці... І якімі б наўнямі, з пункту гледжання дарослых, ні здавалася яго пацудзі і выдзіць — абмінуць іх, не заўважыць, не разабрацца ў прычынах, будзе нечым большым, чым легкадумнасцю, асабліва для тых, каму даручана выхоўваць.

ПРЫЗНАЮСЯ, размова з дырэктарам школы, у якой вучыцца Валя Буланая, не проста расчаравала, а здзіўляла і засмуціла. Размова была каротка, на калідоры. Дырэктар нават не запрасіў у кабінет і ўсім выглядам яна даў зразумець, размаўляў аб сачыненні Буланай. Ён лічыць сапраўды нікому не патрэбнай і навука...

«...Буланую трэба перавыбраць. Сакратар камітэта камсамолу яна дрэнны, не задавальняе нас.

І тут жа ў школе я пачула яшчэ раз словы, якія заўсёды мяне абуралі. Гаворацца яны звычайна з лёгкім уздыхам і ханжаскім смуткам у вачах. І гукаць на дэна аднастайна, з веку ў век: «Не такія дзяцелі моладзь пайшла... Вось мы ў сваёй часе...» Хоцачца крануць, нават гримнуць кулаком на сталае, пацудзіць гату старую і вечна хлусліваю песню! Пацудзіць з вуснаў настаўніка! А ці знаёмы вам яшчэ слоўчы-арыялі, што з лёгкай рукі нейкага ханжы даволі моцна прылапцілася да нашай моладзі, прынамсі, [Заканчыце на 4-й стар.]

Жыве ў вёсцы Інтэлігент

У свой час у вёсцы Пархімавічы, якая расцягнулася амаль на кіламетр, не было клуба. Асеннімі і зімовымі вечарамі людзі абіраліся ў якой-небудзь прасторнай хаце. Хлопцы раскінулі на сталае зашмалтаваныя карты і рэжучца ў падлінога дурня «з высадкай і на Інтэрас». Гэта значыць, хто праіграе, той гарэлку ставіць. А дзе гарэлка, там, вядома, сваркі і бойкі.

ДОМ, ДЗЕ ЦЯБЕ ЧАКАЮЦЬ

Янка ТАРАСАЎ

мог змясціць усіх, хто хацеў паслухаць гутарку. Пачалі думкаць, дзе яшчэ стварыць новую дамы агітатара. Памяшчэнні знайшліся. Свае хаты для гэтай мэты прапанаваў Агафія Юхнавец і Кацярына Сямёнава, у якіх раней адбываліся выжоркі. Арына Манкевіч, даведваючыся пра тое, што ў вёсцы ствараюцца новыя дамы агітатара, сама прыйшла да Сямёна Аркадзевіча і з крыводзі сказала:

— Што ж вы мяне абходзіце? Ці мая хата горшая ў вёсцы?

шага калгаснага клуба рыхтуюць спецыяльную праграму для дамоў агітатара. Драмгурток паставіць аднаактоўку «Лу» на атэстычную тэму. Вольга Вераб'яна, Ганна Ільіна, Мікола Манкевіч і Ілья Лугаўдоў прапанаваў і стаяць пад акампанементам баяніста Уладзіміра Ільіна. А я выступілі з мастацкім чытаннем.

Амаль да поўначы гарэл агні ў вокнах Дома агітатара. Развітаючыся, Іван Рыгоравіч Шухта сказаў:

— У наступны раз адбудзецца гутарка пра царкоўныя «шуды». Хімічныя рэакцыі пакажуць вам, як рабілі гэтыя «шуды» паны. Гутарку будзе праводзіць Дзмітрый Анісімавіч Гуровіч.

Хутка ў Пархімавічах пачалі працаваць чатыры дамы агітатара. Амаль усе жыхары вёскі ахвотна наведваюць іх.

Для работы кожнага Дома агітатара вызначан поўны дзень на тыдні. Распрацаван план гутарак. Кожны раз калгаснікі чакаюць ад агітатара штосці новае, цікавае. І кожная новая гутарка не падобная на папярэднюю.

Амаль да поўначы гарэл агні ў вокнах Дома агітатара. Развітаючыся, Іван Рыгоравіч Шухта сказаў:

— У наступны раз адбудзецца гутарка пра царкоўныя «шуды». Хімічныя рэакцыі пакажуць вам, як рабілі гэтыя «шуды» паны. Гутарку будзе праводзіць Дзмітрый Анісімавіч Гуровіч.

Палюбілася калгаснікам калектыўнае чытанне мастацкіх твораў. Агітатары пасля гутарак чыталі «Узнятую цаліну» М. Шолохава, «Як гартвалася сталь» М. Астроўскага, пазмы і вершы Я. Купалы і Я. Коласа, творы І. Шамякіна, Я. Брыля, нарысы пра перадавікоў калгаснай вёскі.

Усе памятаюць і другі выпадак. У хату калгасніцы Ганны Пусташылавай прыйшоў цяжкае гора. Раптоўна памёр яе муж. Засталася яна з трма малымі дзецьмі. Роспач ахапіла жанчыну, што ж яна будзе рабіць адна выхаванніца дзіцяці? Радыца выехаць з калгаса ў Клімавіч раён, дзе жыла яе маці. Але не пакінулі жанчыну ў бядзе калгаснікі. Памалілі і парадзілі ў справы. Цеплынёй сваіх сэрцаў аблегчылі яе гора. І калі прыхакала маці па Ганну Пусташылаву, дачка адказала:

Асабліва многа працуюць дамы агітатара ў гэтыя дні. Што больш за ўсё цікавіць цяпер калгасніку? Гістарычныя рашэнні ХХІІ з'езда партыі і сакавіцкага Пленума ЦК КПСС. І агітатары раскажваюць аб праграме будаўніцтва камунізму ў нашай краіне, аб планах, якія прыняты на мясцінах па ўздыму сельскай гаспадаркі.

Усе памятаюць і другі выпадак. У хату калгасніцы Ганны Пусташылавай прыйшоў цяжкае гора. Раптоўна памёр яе муж. Засталася яна з трма малымі дзецьмі. Роспач ахапіла жанчыну, што ж яна будзе рабіць адна выхаванніца дзіцяці? Радыца выехаць з калгаса ў Клімавіч раён, дзе жыла яе маці. Але не пакінулі жанчыну ў бядзе калгаснікі. Памалілі і парадзілі ў справы. Цеплынёй сваіх сэрцаў аблегчылі яе гора. І калі прыхакала маці па Ганну Пусташылаву, дачка адказала:

Не так даўно адбылася вялікая размова аб маральным кодэксе будаўніцтва камунізму. Прасторны пакой у доме Агафіі Юхнавец валопуцілі калгаснікі. Перад тым, як пачалася гутарка, людзі чыталі свежы «Баявы лісток», разглядалі наглядную агітацыю, падрыхтаваную загадчыкам сельскай бібліятэкі, камсамольцам Яўгенам Манкевічам.

Дамы агітатара сталі апорнымі пунктамі партыйнай арганізацыі, сапраўднымі асяродкамі культуры на вёсцы.

Цяпер калгас пабудоваў добры брыгады клуб. Ці не будзе ён перашидаць дзейнасці дамоў агітатара? Не, хутчэй будзе дапаўняць яе.

На сталае ляжалі кніжкі з перасоўнай бібліятэкай. Гэта таксама ініцыятыва бібліятэкара. У яго ёсць свой актыві кнігнашоў. Малодзя калгаснікі Мікола Зорын і Уладзімір Ільін падбіраюць на зыхаванне калгасніку кнігі ў сельскай бібліятэцы, і яны ідуць іх дамы агітатара.

Устаўлялі электрапрайгравальнікі. Самыя лепшыя свае плацінкі прынеслі Марыя Ільіна і Тацяна Кісялёва. Атрымаўшы добры канцэрт. А загадчык сельскай бібліятэкі раскажваў вельмі прыемную навіну:

Кожны тыдзень выпускаюцца «Баявыя лісты». Вось і ў свежым лістку былі цікавыя навіны. Дзярка Ганна Юхнавец надала за месяц па 210 кілаграмаў малака ад кожнай замачаванай за ёю каровы. Гэта добры запев да выканання дагавора абавязальнасцяў даярні — 2800 кілаграмаў ад кожнай каровы. Калгаснік Пятро Ільіна, які працуе на вывазцы ўгнаенняў, зрабіў за дзень пяць роісаў.

Кіно стала важным элементам у рабоце дамоў агітатара. Да кожнай гутаркі падбіраюцца адпаведныя фільмы. У сталіцы нашай Радзімы Маскве праходзіў ХХІІ з'езд партыі, і фільм «Маскоўскі Крэмль» дапаўняў гутарку пра гэтую падзею. Ішла гарачая размова аб рэспубліканскай нарадзе работнікаў сельскай гаспадаркі, аб нарадах, якія даваў на гэтай нарадзе Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў, і фільмы «Кукуруза ў Беларусі», «Майстры вырошчвання цукровых буркаў» які бы падмацоўвалі словы агітатара.

Перадвікі, пра якіх ішла гаворка ў «Баявым лістку», таксама завіталі ў Дом агітатара. Іх шчыра вішавалі.

А вось Рыгор Мароз і Іван Пусташылаў адводзілі вочы ад людзей. Іх пакрытыкавалі ў «Баявым лістку». Першага за тое, што дрэнна адрамантаваў трактар, другога — за прыхільнасць да гарэлки.

Устаўлялі электрапрайгравальнікі. Самыя лепшыя свае плацінкі прынеслі Марыя Ільіна і Тацяна Кісялёва. Атрымаўшы добры канцэрт. А загадчык сельскай бібліятэкі раскажваў вельмі прыемную навіну:

Пачалася гутарка. Яе праводзіў Іван Рыгоравіч Шухта. Тэ-

Самадзейныя артысты на-

МУЗЕЙНАЯ ЦІШЫНЯ У МАЙСТЭРНІ

Звычайна скульптар Фёдар Фёдаравіч Зільберт, тэхнолаг керамічнага цеха майстэрні Мастацкага фонду БССР, сустракаючы гасцей з прыемнасцю паказвае ім апошнія мадэлі статуэтаў, вазачак, дэкаратыўных талерак, расказвае аб сваім вопыце з калерыйнымі эмалямі. Цяпер жа за сталом сядзе пахмурны, маўклівы чалавек і рабунейшая свае невыяслівыя разлікі.

пахмурна адказаў Фёдар Фёдаравіч.

— Даўно?

— Вось ужо тры месяцы.

— А ў вас жа былі электрычныя печы?

Фёдар Фёдаравіч уздыхнуў:

— Загадчык майстэрні ніяк не можа дастаць новую спіраль. Я за гэты час ужо моцна надкачуў усім сваім прасьбамі і патрабаваннямі, але ўсё дарэмна. Дырэктар Мастацкага фонду ў нас да гэтага часу няма. Летас змянілася мусціца вясемнаццаці дырэктараў. Работы нашых майстэрняў ніхто не займаецца па-сапраўднаму. У нас цяпер ляжыць пяць тысяч неабпаленых вырабаў — гэта для Масквы. Масква заказала яшчэ тысячы керамічных вырабаў. Але хто дасць загад пераарбляць печы? Дырэктар я ў нас няма. Зараз мы пакуем керамічныя рэчы для Літвы. Просіць нашу кераміку Ленінград, Масква, яна разьходзіцца і праз нашы магазіны. Паглядзіце, вось мы зрабілі новыя ўзоры.

Фёдар Фёдаравіч некалькі ажывіўся, калі паказаў новыя рэчы, малюнк. Тут і арыгінальныя сувеніры з цудоўнымі аб'ектамі малюнкамі, і кубачкі для наві свосааблаваў формы,

і маленькія скульптуры Ільінаводкі, рабочага, негрыжыякі, дзяткіны. Мастакі добра ўлічылі асаблівасць матэрыялу, патрабаванні сучаснага густу. Імяна сучаснасць характэрная для гэтых работ.

На паліцах гумарыстычна выгінаюць свае спіны маленькія стылізаваныя забавкі. Вось керамічная брошка, пацеркі, вялікія дэкаратыўныя вазы, насценныя талеркі. Як вясёлая, зялёныя рознакаляровыя пробы глазуры.

У майстэрні павінны рабіцца прыгожыя рэчы на радасць людзям. Тут патрэбна канцэнтравань усю эксперыментальную работу па пошуках новых узораў керамічных вырабаў і ўнаслабленню творчых задум. Навяраблена многа работ. Нашы вылічкі чакаюць, каб іх упрыгожылі. Сіены нашых магазінаў, кінааэраграф, інстытутаў патрабуюць калерыйных маляў.

Чаму ж кіраўніцтва Мастацкага фонду БССР не клопацца пра дзейнасць сваёй майстэрні, чаму дагэтуль не вельмі знайсці нейкія спіралі і пераарбляць печы, каб яны зноў пачалі працаваць?

Калі ж парушыцца ў майстэрні музейная цішыня?

В. ГОВАР.



А. Пулко за работай над дэкаратыўнай вазай.

РАЗЬБЯР З ІВАНЦА

Многа ў нашай рэспубліцы таленавітых самадзейных разьброў, скульптараў, мастакоў. Есць яны і ў Браслаўскай. Хто, напрыклад, не ведае старога іліячнага разьбра па дрэву і майстра самадзейнай скульптуры Алапінскага Фларыяна Пулко? Гэты чалавек шмат чаго пабачыў і ведаў на сваім вяку. Ён быў сведкам цяжкага дарэвалюцыйнага жыцця, адуў на сваёй спіне прыгнет беларускіх паню.



Ул. ІВАНОВ, А. СТАВЕР.

Як жывыя паўстаюць у памяці А. Пулко незабыўныя сустрэчы з М. В. Фрунзе. Бяспрашны разьлюбіўшыся, праводзілі ў маі 1916 года па заданні большавіцкай партыі агітацыйна-падпольную работу сярод салдат Заходняга фронту, жыў на кватэры ў наваградскага ўмелца Гаспадар. Дома не раз талі выконваў розныя даручэнні М. Фрунзе. Вобраз слаўнага бар'яцкага за народнага вынашчэнні на ўсё жыццё застаўся ў сэрцы мастака, быў потым увабодзены ім у арыгінальных скульптурных творах.

Майстар разьбы па дрэву добра выканаў партрэт В. Дуніна-Марцінкевіча, польскага паэта А. Міцкевіча, зрабіў некалькі дэкаратыўных ваз, на якіх адлюстраваны вобраз Ф. Дзяржынскага.

Многія тэмы для сваіх мастацкіх твораў іліянецкі разьбр барэ наспрадна з жыццём. «Неккі задумаў л. — раскажвае А. Пулко, — зрабіць партрэт беларускага селяніна дарэвалюцыйнага часу. Зрабіў яго, здаецца, удаля. І вось аднойчы прыходзіць да мяне ў майстэрню група студэнтаў. Агледзелі ўважліва майго дэагона і кажуць: «Несцёрка дый годзе!»



«З вялікай лыжкай ды ў камунізм».



Народны пісьменнік Беларусі М. Ц. Лынькова.

Фота Ул. Крука.

Народны Колькі ў гэтым слове найвышэйшага сэнсу. Гэтага звання можа ўдасціцца толькі той, хто заўсёды ішоў і ідзе крок у крок са сваім народам, хто аддае яму ўвесь свой багал і талант, жыве ягонымі інтарэсамі, радасямі і крыўдамі, чыё сэрца суладна б'ецца з сэрцам мільянаў.

Нам, пісьменнікам і маладым і старэйшымі пакаленнямі, радасна было чытаць Указ Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР аб наданні годнасці Народнага пісьменніка Міхалу Ціханавічу Лынькову. Калі ў думках акінуць позіркам жыццё і творчы шлях пісьменніка, тое, што ён зрабіў за свой немалы век, дык быццам глянеш у вялікае люстра самога жыцця, у якім выразна адбіліся шматлікія падзеі нашай эпохі.

Пісьменніка стварае час. Ён як бы впаўняе пра тое, каб людзі ў стагоддзях не забылі той, што здэсала. А час, у якім пачаў сваё творчае жыццё Міхал Ціханавіч, гэтак вялікі, гэтак імклівы, што для таго, каб адлюстраваць найвыразнейшыя правы яго, патрэбен вялізны талент, пагэбен такі розум, які мог бы беспамылкова разабрацца ў складанасці жыцця, вызначыць асноўнае, выдзяліць, што пойдзе ў будучыню, і паказаць яго і калі прасачыць ад першай кніжкі пісьменніка «Апавяданні», якая выйшла ў 1927 годзе, да шматтомнай эпопеі «Векнамыя дні», дык няцяжка заўважыць, што пісьменнік засяроджваў сваю творчую увагу імяна на тым галючым, характэрным, чым жыў і

жыве наш народ, з чым ён ідзе ў вялікую дарогу камуністычнага будучыня. Першыя гады рэвалюцыі, біванне грамадзянскай вайны, устаўванне новых, савецкіх парадкаў, нараджэнне новага чалавека ў працэсе барацьбы — вось што хвалюе пісьменніка ў падлілі двадцятых гадах. Пра ўсё гэта ён пісаў ад чыстага сэрца. Ды і не здаваўся пісьменнік прайшоў франты грамадзянскай вайны, і там, можна сказаць, кляў цапкіна за цапкіна і падмурак новага свету. Баць Чырвонай Арміі, народны настаўнік, ён ведаў інтарэсы і запатрабаванні народа.

Гады чатыры таму назад мне давялося быць у вёсцы Ліпнічах Будакашэўскага раёна. Пра многае гаварыў я з людзьмі. Але я не ведаў, што ў гэтых самых Ліпнічах на пачатку рэвалюцыі настаўнічаў Міхал Ціханавіч Лыньков. І нехта з калгаснікаў з тонарам мне нагадаў:

— І ў нас у Мінску ёсць свой пісьменнік.

— Хто? — здзіўліўся я, ведаючы, што срод пісьменнікаў нікога з Ліпніч няма.

— Як хто? А Міхася Лынькова хіба вы не ведаеце?

— Дык ён жа не ў Ліпнічах нарадзіўся?

— Мала што не ў Ліпнічах... Але ён наш. Яшчэ юнаком у нас працаваў за настаўніка, і мы яго лічым сваім.

— Ён жа пра нас і піша.

— Што ён пра нас піша?

— О, калісьці была праява...

І мне расказалі, як калісьці ў пачатку трыцятых гадоў да Ліпніч дайшоў раман пісьменнік

«На чырвоных лядах». Ліпнічане чыталі яго з захапленнем. Адзін з іх пазнаў сябе ў вобразе адмоўнага героя, і вось чалавек надумаў, каб пра яго не ведалі чыталі, скупіць усе кніжкі, якія прыйшлі ў выскоўную краму. І скупіў. Але кніжкі ўсё роўна паўляліся і паўляліся. Толькі смеху на сябе малікаў чалавек.

Лынькова ў Ліпнічах ведаюць і шануюць, як свайго пісьменніка не толькі людзі старога веку, але і моладзь. Расказы пра тое, як у тыя далёкія гады жыў і працаваў тут пісьменнік, перадаюцца з пакалення ў пакаленне, як своеасаблівы фамільны гонар ліпнічан: Ды хіба толькі ліпнічан: 1 ў Сверхні на Рагачоўшчыне, 1 ў Бабруйску — усюды, дзе б ні быў, дзе б ні працаваў пісьменнік, ён пакінуў пасля сябе добрую славу. Такія людзі, як наш Міхал Ціханавіч, не забываюцца. Вельмі ж многа добрага ён зрабіў і робіць людзям, а людская памяць не выкрэслівае добрага, яна захоўвае яго, як свой здабытак.

Пра сапраўднага пісьменніка не дае забыць яго творчасць. А творчасць Міхася Лынькова цалкам грунтуюцца на жыццёвай глебе. За героямі яго твораў стаць жывыя людзі, выхаленыя талентам пісьменніка з самага жыцця.

Талент Міхася Лынькова ўсеабдымны. Яго па-майстарску зробленыя навілы, яго апавяданні, апавесці і раманы гэта своеасаблівыя злёпкі жыцця. Мастацкі дэтал, якімі карыстаецца пісьменнік, заўсёды дакладныя, яркія, малюнькі. Мова герояў заўсёды індывідуальна. Наогул Лыньков падмае вялізныя пласты народнай мовы. Ён умее гаварыць то пшчотна, то гнеўна, то са знішчальным сарказмам. І не здаваўся, што апавяданні пісьменніка, напісаныя даўно, і сёння чытаюцца, як адкрыццё, палонца чытача.

Не так даўно на экраны кіно з'явіўся выдатны фільм, пастаноўлены па апавесці Лынькова «Міколка-паравоз». Пранікнёны, шчыра, літаратурна першааснова твора даля магчымасці стварыць цудоўны твор кінамастацтва.

Раман-эпопея Міхася Лынькова «Векнамыя дні» можна з поўным правам назваць энцыклапедыяй жыцця і барацьбы беларускага народа супраць фашысцкага акупантаў. На тым партызанскай барацьбы ў нашай літаратуры напісана ямяла. Але калі б не было «Векнамых дзён», наколькі б баднейшай была наша літаратура, наколькі б мы менш ведалі пра тыя векнамыя дні. Пісьменнік

сапраўды разгарнуў перад чытачом эпопею ўсенароднага змагання з лютым ворагам, ён як бы абгуляў, сінтэзаваў усе падзеі і факты гэтай барацьбы, і калі чытаеш раман, здзіўляешся, як многа ведае пісьменнік пра сваіх герояў, якіх у кнізе мноства — ад кіраўнікоў і арганізатараў партызанскага руху на Беларусі да сувязных і тых, хто, не будучы ў радах партызан, надіраў магучым плячом гэтую ўсенародную барацьбу.

Для таго, каб напісаць такі твор пра свой народ, пісьменнік павінен быць сапраўдным сынам гэтага народа, адчуць усім сэрцам яго радасці і болі, узгледзець сваім пільным вокам усе правы яго жыцця. «Векнамыя дні» — гэта летапіс народнага жыцця ў самыя яго трагічныя часы, летапіс ўсенароднага гераізму. Калі чытаеш раман, сочыш за яго героямі, цябе не пакідае думка, што ты бачыш увесь народ з яго трагедый, з яго радасці перамог над лютым і каварным ворагам.

Іншы раз можна пачуць, што раман занадта расцягнуты, што ён не мае выразнага напружанага сюжэта. Але што б там хто ні казаў, усе часткі эпопеі чытаюцца з найвялічай цікавасцю, яна як акія народнага жыцця. Зайздросціць пісьменніку, яго ўмельству ляпіць вобразы, яго моўнаму багаццю, яго веданню жыцця ўсіх слаўб грамадства, яго жыццёваму вопыту, які дазваляе аўтару свабодна і расказана расказаць пра ўсё, усе ведаць. Няма ніякага дзіва, што вялізны лыньковскі энцыклапедыя самай чытальнай кнігай у бібліятэках. А прызнанне кнігі чытачом, б'юды, найдаражэйшае за ўсё для пісьменніка.

Міхася Лынькова, як пісьменніка і грамадзяніна, прайшоў вялізны жыццёвы шлях. Ён заўсёды знаходзіўся і знаходзіцца на самым трэбні падзеяў. Ён актыўны грамадскі і палітычны дзеяч нашай рэспублікі. Ён вучоны. А галоўнае, ён чалавек вялікай душы, глыбокага, сапраўды народнага таленту, і тое, што яму нададзена высокая годнасць Народнага пісьменніка БССР — гэта прызнанне вялізных заслуг яго перад народам, гэта яшчэ адно прызнанне поспеху нашай роднай літаратуры. І мне здаецца, што я выкажу думку ўсіх чытачоў і паклоннікаў таленту пісьменніка, калі павышшу яго з гэтым высокім званнем, якое ён апраўдаў і апраўдае сваёй творчасцю, сваім жыццём і працай на карысць народа. Дык няхай жа не старэе магучы талент нашага народнага, усімі горача любімага пісьменніка Міхала Ціханавіча Лынькова.

Раман САБАЛЕНКА.



Днямі адбылася гарадская канферэнцыя бібліятэчных работнікаў Мінска. Удзельнікі канферэнцыі абмеркавалі пытанні палітэагіі і прапаганда матэрыялаў XX з'езда КПСС у бібліятэках гарада. Загаворчы канцэрт бібліятэкі імя Янкі Купалы Л. Паграбана, загадчыца бібліятэкі Дзяржаўнага ўніверсітэта Р. Любіна, загадчыца бібліятэкі Мінскага транспартнага завода Ф. Цырына і іншыя расказалі аб формах і метадах работы бібліятэч на прапаганда матэрыялаў гістарычнага з'езда.

Кансамольцы і моладзь аддзялення саўгаса «Гарадзец» у вёсцы Заходні Шклоўскага раёна пад кіраўніцтвам Віктара Праўдзіцкіна падрыхтавалі цікавы канцэрт мастацкай самадзейнасці. З ім самадзейныя артысты выступілі не толькі ў Заходні, але і ў іншых аддзяленнях саўгаса.

У праграме канцэрта — песні савецкіх кампазітараў, беларускія народныя танцы «Лявоніха» і «Крыжачок». Удзельнічалі каллектыўныя і асабістыя таленты, а таксама саляныя нумары.

Такія канцэрты ўдзельнікі мастацкай самадзейнасці далі і ў вёсках Крыжэвіч, Слабода, Акунёва.

Удзельнікі мастацкай самадзейнасці рыхтуюць праграму новага канцэрта, які пакажуць 1 Маг.

Канспірацыя рэспублікі наладзілі некалькі творчых сустрэч з моладдзю сталіцы. У клубе фабрыкі імя Талызана, політэхнічным інстытуце, Доме культуры Буртэста М. 1 адбыліся вечары, у якіх прынялі ўдзел кампазітары Я. Цікоці, Д. Камінін, І. Кузнячоў, Р. Зырма. Яны расказалі аб развіцці беларускай музыкі, аб новых творах, якія напісаны за апошні час.

У ЗНАК ДРУЖБЫ

Грузінскае выдавецтва дзіцячай і юнацкай літаратуры «Накадулі» («Крыніца») выпусціла зборнік апавяданняў пісьменнікаў Беларусі для дзіцяці. Складанні зборніка Алесь Ескаў падбраў творы разнастайныя па тэматыцы і па пісьменніцкай почырку. Дзіцячая літаратура Беларусі багатая. Сарод аўтараў дзіцячых апавяданняў у пасляваенныя гады з'явіліся новыя імяны таленавітай моладзі. Шкада, што многія з іх, з-за абмежаванасці выдавецкага плана, не ўвайшлі ў гэты зборнік. Але ўжо і тое, што ёсць у ім, даць магчымасць чытачам братняй рэспублікі меркаваць аб багаці творчых сіл Беларускай літаратуры.

У зборніку змешчаны апавяданні Я. Коласа, Эм. Бядулі, Я. Бяганскай, Я. Брыля, Ю. Багушэвіча, В. Вольскага, М. Гамолкі, І. Грамовіча, І. Гурскага, П. Кавалёва, Ус. Краўчанкі, М. Лынькова, Я. Маўра, І. Мележа, А. Міронава, А. Пальчэўскага, П. Рунца, Т. Хадкевіча, К. Чорнага, А. Якімовіча.

Жывы і вобразны лад апавядання аднаго са старэйшых дзіцячых пісьменнікаў Янкі Маўра добра адлюстраваны ў перакладзе М. Манейвілі. У невялікай навіле «Шчасце», якую хутэй можна аднесці да апавяданняў каб дзеці для дорослых, перакладчык удалося захаваць шчыры тон аўтара, яго цёплы гумар, светлую бадзёрую ўсмешку, якая асвятляе увесь твор.

Іншыя прыёмы мастацкай выразнасці ўласцівы класіцы беларускай апавяданняў. (На грузінскай мове). Выдавецтва «Накадулі». Тбілісі, 1961.

Перакладчыкі Л. Хучуа і Е. Кудуа тонка адчуваюць інтанцыійныя маляўнак арыгінала, яго ўнутранае жыццё. Адзін з лепшых іх перакладаў — казка Алесь Якімовіч «Браты Лазавыя». Народная аснова гэтага твора, яго самабытная форма і вобразнасць перададзены з пэўнай сілай. Вельмі натуральна і рытмічна гукаць рыфмаваныя радкі песень у гэтых казках.

Удзельнік перакладу Б. Арэвэдэ апавядання М. Гамолкі «Ленінскі мост», а таксама К. Чубінішвілі навілы М. Лынькова «Васількі».

Ва ўступным артыкуле А. Ескаў даў кароткі нарыс развіцця Беларускай дзіцячай літаратуры, характарыстычны творчасць аўтараў зборніка.

Вядома, не ўсё ў гэтым зборніку ў роўнай меры удалося перакладчыкам, ёсць некаторыя хібы, але вельмі добра, што такая кніга з'явілася. Гэта — яшчэ адно сведчанне дружбы паміж нашымі народамі.

Тамара ЦУЛУКІДЗЕ.

АБ ЛЮДЗЯХ ХАРОШЫХ...

Дзесяць год працуе бібліятэкаркай Л. Макараўна. Іванавская сельская бібліятэка Крычаўскага раёна, якой яна загадвае, лепшая ў Магілёўскай вобласці. Летась ёй прысвоена ганаровае званне «Лепшая бібліятэка вобласці», а сама загадчыца ўзнагароджана Ганаровай граматай Міністэрства культуры і Рэспубліканскага камітэта прафсаюза работнікаў культуры.

Звыш пільсот чытачоў у гэтай бібліятэцы. Гэтага здолела дабіцца Л. Макараўна і члены савета бібліятэкі.

П. ШАЎЦОУ.

На мадэльным участку Мінскага завода аўтаматычных ліній пачала працаваць грамадская бібліятэка. Ініцыятар яе заснавання — сакратар камсамольскай арганізацыі ўчастка А. Шэлест. Ён аддаў у грамадскую бібліятэку многа ўласных кніг. Па некалькі тамоў мастацкай літаратуры прынеслі Ул. Рысявец, Я. Сільвестравіч, Ул. Герасімух і многія іншыя. Калі стаць кніг выдзеліла ўчастка бібліятэка заўкома.

В. МЫСПІВЕЦ, мадэльшчык Мінскага завода аўтаматычных ліній.

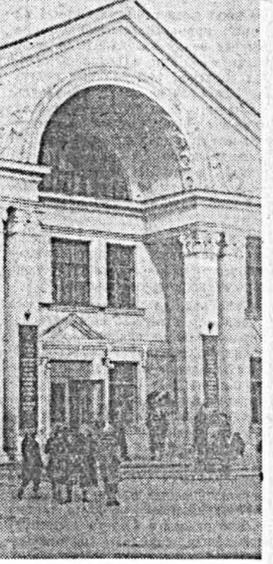
Перапіска з пісьменнікамі

Вучні Дзяржымскай сярэдняй школы Хойніцкага раёна задалі перапіску з беларускімі пісьменнікамі Петрусём Броўкам і Іванам Мележам. У сваіх пісьмах школьнікі расказваюць пісьменнікам пра вучоў, пра тое, што ў школе створаны музей Ул. І. Леніна, карціна галерэя «Беларускі жыццё» і куток, прысвечаны беларускім пісьменнікам.

Петрусё Броўка і Іван Мележ прасілі вучняў падарункі: свае творы, партреты. Адбыўся збор пісьменніцкай дружны, прысвечаны беларускай літаратуры і мастацтва.

Талачын сёння. Раённы Дом культуры.

Фота І. ШЫШКО.



«Ведаў адзін я...» — гэтымі словамі заканчвае Барыс Сачанка апавяданне «Слова пра маці». Яны зусім не выпадковыя, і стасуюцца, на маю думку, не толькі да таго, што апісана аўтарам менавіта ў гэтым апавяданні. Уся новая кніжка маладога празаіка «Барвы ранняй восені» прасякнута імкненнем зразумець навава тое шматграннае і часамі супярэчлівае жыццё, у якое ўступаюць яго юныя героі. На старонках больш падлідзена апавяданняў і дзюх апавесці людзей і падзеі ўспрымаюцца пераважна вачыма і сэрцам аднаго чалавека. Яго можна ўмоўна назваць «лірычным героем» аўтара. Ён аднагодка Барыса Сачанкі, чалавек аднаго з ім'яў.

Двадцятая і юнацтва — гэта, вобразна кажучы, тры прыступкі лясавыя, па якіх мы ішлі маюцца да вышні, адкуль перад нам адкрываецца складаны свет. У кожнага наступнае час, калі трэба прымаць пэўнае самастойнае рашэнне. Тады і пачынае чалавек паглыбляцца і адцікаўлена пазнаваць навакольнае жыццё і самога сябе. Ён прыслухоўваецца да ўласных думак і разважанняў. Тое, што здарылася з ім, уразіла яго, абуджае ў душы жаданне ўсё зразумець на падставе асабістага вопыту. Успомнім, як Л. Н. Талстой у «Отрочестве» зазначаў: «...я не думаю ўжо аб пытанні, што займала мяне, а думаю пра тое, пра што я думаю». Калі ты ўваходзіш у імялівае жыццё, у тое самым нешта мяняецца (бывае нават вельмі рэзка) — у характары, у поглядзе на людзей і на час, у свядомасці.

Жаданне маладога чалавека ў першыя гады самастойнага жыцця зразумець самога сябе і навакольнае рэчаіснасць узбагачае яго каштоўным, патрэбным часам, і цяжкім скарбам: ён робіцца «эмацыянальна-пісьменным» і пранікліва чулым да грамадскай сутнасці з'яў і чалавечых узаемаадносін.

Герой шмат якіх твораў Барыса Сачанкі ў кнізе «Барвы ранняй восені» жыве якраз гэтым жаданнем. Ён сустракае людзей і адзінае іх учынік, каб зразумець, што такое жыццё, якое яно і чаму такое.

Пачуць што малады пісьменнік выступае даследчыкам аднаго толькі характару — свайго «лірычнага героя». Бывае, што той нават і не прысутнічае ў творы, як, напрыклад, у апавяданнях «Смерць невядомца», «Воз назвы» або «Ніхто не ведае...» Але ўсё роўна чытачы

«ВЕДАЎ АДЗІН Я...»

Барыс БУР'ЯН

ўспрымаюць адлюстраваную ў кнізе рэчаіснасць нібы праз тое, люстра, якое трымае перад сабою ён, апавядальнік і «лірычны герой».

Ужо адно гэта надае кнізе пэўную своеасабліваць. Гартаеш яе з цікавасцю, часам з хвалеваннем. Быццам перад табою выдатны дзёнік таленавітага і ўдумлівага юнака, які не толькі занатоўвае сусвет, а і размовы, выпадкі і настроі, а і шукае разам з табою адказ на «вечныя пытанні».

У апавесці «Мальвіна» яны сфармуляваны зусім проста і навіна. Герой прызначае: «Я ішоў у парк і стаю там, ахольваю думкамі. Чаму воль так заўсёды ў прыродзе і жыцці? аднаму дык аж надта густа ўсюкая дабраць, а другому зусім нічога. Уззяць хадзіць з думкамі, красу, розум... А ці нешта падлідзё так, каб мець перапоўна ўсёго. Ад каго маладзёў?»

Звернем увагу на гэтыя «заўсёды» і «ўсё» — яны не выпадковыя і абгуляюць многае. Крыху далей той жа герой думае пра сляпога дзедзюмаўца Кузьму, ану абгуляюць яго вобразы няшчаснага юнака, і гаворыць у множным ліку: «Я прыходзіў міма няшчасных, і сэрца ў мяне сціскалася ад жалю — хто гэта так бязлітасна карае людзей і яшчэ змалку, не даўшы спазнаць ім нават радасці?»

Прыблізна вось такія пытанні сустракаюцца амаль у кожным творы з кнігі «Барвы ранняй восені» — то выказаныя на поўны голас, то схаваныя ў так званым падтэксце. Калі аўтар і яго герой пачынаюць шукаць адказу на іх, дык робіцца зразумелай і назва ўсяго зборніка твораў Барыса Сачанкі. Асены тужлівы настрой заўчаснай зморанасці і суму паўна ў парфас квітку. Пісьменнік прымушае свайго героя часцей за ўсё прымаць у дзёнік або быць сведкам ці прыслухоўваць тыя гісторыі жыцця, якія надаюць чалавеку даволі горкі вопіт. Перачытайце гэтыя раз па разу, якія з'яўляюцца і маюць усю ўвагу юнака з апавяданняў і «Слова пра маці». Мабіць, ён пераносіцца ў душы і чытаюць адцікаўлена пазнаваць навакольнае жыццё і самога сябе. Ён прыслухоўваецца да ўласных думак і разважанняў. Тое, што здарылася з ім, уразіла яго, абуджае ў душы жаданне ўсё зразумець на падставе асабістага вопыту. Успомнім, як Л. Н. Талстой у «Отрочестве» зазначаў: «...я не думаю ўжо аб пытанні, што займала мяне, а думаю пра тое, пра што я думаю». Калі ты ўваходзіш у імялівае жыццё, у тое самым нешта мяняецца (бывае нават вельмі рэзка) — у характары, у поглядзе на людзей і на час, у свядомасці.

Жаданне маладога чалавека ў першыя гады самастойнага жыцця зразумець самога сябе і навакольнае рэчаіснасць узбагачае яго каштоўным, патрэбным часам, і цяжкім скарбам: ён робіцца «эмацыянальна-пісьменным» і пранікліва чулым да грамадскай сутнасці з'яў і чалавечых узаемаадносін.

Герой шмат якіх твораў Барыса Сачанкі ў кнізе «Барвы ранняй восені» жыве якраз гэтым жаданнем. Ён сустракае людзей і адзінае іх учынік, каб зразумець, што такое жыццё, якое яно і чаму такое.

Пачуць што малады пісьменнік выступае даследчыкам аднаго толькі характару — свайго «лірычнага героя». Бывае, што той нават і не прысутнічае ў творы, як, напрыклад, у апавяданнях «Смерць невядомца», «Воз назвы» або «Ніхто не ведае...» Але ўсё роўна чытачы

Кніга «Барвы ранняй восені» хутчэй за ўсё выглядае зборнікам цікавых часамі трагічных і часамі дзюных выпадкаў: у жыцці ўсялякае бывае і ёсць розныя людзі. Сапраўды мастак у выпадковых з'явах раскрывае агульныя заканамернасці сучаснага жыцця. Напомнім адну параду Кузьмы Чорнага, які раў маладым пісьменнікам «зварочваць увагу на паглыбленне ідэянасці. Гэта значыць, каб стварылі аўтарам характары меля большае значэнне ў жыцці, каб іх літаратурнае выяўленне ішло ў справе большых падзей, каб была большая значымасць і актуальнасць тых выпадкаў, якія чытач робіць з кожнага твора». Вось чаго пакуль што нестасе таму, што піша Барыс Сачанка. Гэта трывяжыць чалавек ён таленавіты, пра багата яго моўных сродкаў варта б напісаць спецыяльна. Нам да халасца зварочваць увагу пісьменніка на вельмі істотную хібу ў яго перапісках літаратурных пошукі. Хіба зразумела, бо і тут, як і ў першай сваёй кніжцы, ён выступіў маладым аўтарам з усім дадатным і памылковым, што бывае ўласціва тым, хто пачынае вялікі шлях у свет значных і змястоўных мастацкіх вобразаў і ідэй.

Мастак слова — гэта даследчык людскіх характараў. Ён не абмяжоўваецца тым, што напімае нам толькі пра існаванне ў жыцці добра і зла. Яму належыць па-мастакску асэнсваць, чаму яны існуюць, дзе карэнні, што жывіць іх. Тады пісьменнік набліжаецца да буйных абгуляванняў, стварае тыповыя характары. Тады ён дае грамадскую і сацыяльную ацэнку чалавечай годнасці. Відаць, мы паўтарам тое, што агульнавядома і што зразумела самому Барысу Сачанку ў творы. Варта «правярць алгебрай гармонію», зірнуць на свае творы «свежым вокам» і падумаць, ці не затрымліваецца ён на подступах да вялікай мастацкай прозы. Магчыма, яму будзе ясна, што мала, напрыклад, толькі сцвердзіць (перананаўча і вобразна) прыгожасць і веліч матчынага сэрца, зольнага на самаахярны ўчынак, які нахнёна апаўцаваць у своеасаблівай «хваліцы». Выкладчык гісторыі і сын старшын райвыканкома «тыкалі» кожнаму. Яны — духоўныя пахвары. Тах не павіна быць у нашым грамадстве. І такіх, як дзядзька Халм, шэтка Цыля і яе сын Борух, у доме якіх жыве на кватэры герой — апавесці, — яны таксама агідныя людзі. Патрэбны нейкія моцныя ветры, каб асвятляць паветра ў гэтай сям'і і ў гэтай школе. Правільна! Адна — чаму яны, гэтыя «ўсе» такія?

Хай не думае Барыс Сачанка, быццам мы задаём яму таксама пытанне «ўвогуле», дзеля цікаўнасці. Такіх «чаму» калі чытаеш «Барвы ранняй восені», узякка шмат. Чаму нічэжныя балбатуны сельскі на-

НА ГАСТРОЛІ ў ПОЛЬШЧУ

У Польскую Народную Рэспубліку выехала на гастролі група майстроў мастацтва Беларускай дзяржаўнай оперы і балета Дзяржаўнага тэатра оперы і балета Т. Ніжнікава, Л. Бражнік, заслужаныя артысты Беларускай ССР В. Крыкара, М. Мартынаў, артысты Т. Малашонка, Э. Чахоўскі, салістка Беларускай дзяржаўнай філармоніі Л. Шубіна, піяніст І. Палівода, цымбаліст, лаўрат VI фестывалю студэнтаў і моладзі В. Бурковіч, баяніст Ул. Волатаў, жанглер А. Лудкін, майстры спорту СССР акрабату А. М. Тумановы.

Беларускія артысты пазнаёмілі польскіх глядачоў з ва-

нальнымі, інструментальнымі творамі беларускіх кампазітараў. Будучы паказаны — аджыў з балета «Князь-возера» В. Залатарова, хабанера з балета «Мара» кампазітара Я. Глебава, народныя танцы.

У гастрольную праграму ўключаны таксама артысты оперы Рэспублікі, Г. Гуно, Кабалеўскага, песні савецкіх кампазітараў, інструментальныя творы Баха, Агінскага, Хачатуряна і іншых. Праграму дапоўняць нумары жанглераў, акрабату.

Майстры мастацтва Беларусі прабудуць у брацкай краіне паўтара месяца, дадуць канцэрты ў гарадах, на прамысловых прадпрыемствах, у сельскай мясцовасці.

Артысты Акадэмічнага тэатра падтрымліваюць з працаўнікамі і сяла пастаянную сувязь. Выезд у раённыя цэнтры, калгасы і саўгасы трывала ўвайшлі ў план творчага калектыву. Ужо ў гэтым годзе ім пастанова на сельскай сцэне звыш 40 спектакляў.

У дні вясенне-летніх палых работ калектыв тэатра вырашыў паказаць на сіль 50 спектакляў.

Акадэмічны тэатр выступае на калгаснай сцэне

У праграмным клубе нагаса імя Фалько Дзяржынскага раёна Беларускай дзяржаўнай акадэмічнай тэатры імя Янкі Купалы паказаў спектакль па п'есе А. Астроўскага «Позняе каханне». У ім былі заняты народныя артысты БССР С. Брыля, народная артыстка рэспублікі С. Станюта, заслужаныя артысты рэспублікі В. Краўцоў і З. Браварская.



